

Sygn. akt III CSK 120/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa D. sp. z o.o. w K.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta K.  
o ustalenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 4 sierpnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 493/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 listopada 2014 r. Powódka powołała się na to, że w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne. Po pierwsze, wskazała ona na problem sposobu ustalenia opłaty za użytkowanie wieczyste na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz.U. Nr 36, poz. 170 ze zm.), gdy nie wynika ona z decyzji ani umowy, oraz możliwości aktualizowania wysokości tej opłaty na podstawie przepisu art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 782, dalej u.g.n.) w sytuacji, w której jej wysokość została ustalona pierwotnie w oświadczeniu wskazanym w art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 22, poz. 99 ze zm.). Po drugie, podniosła ona także problem związania sądu § 28 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz.U. Nr 207, poz. 2109), twierdząc, że wykracza on poza delegację ustawową z art. 159 pkt 2 u.g.n. Ponadto, zdaniem powódki, w sprawie występuje potrzeba wykładni art. 77 ust 2a u.g.n. przez wyjaśnienie, czy rozstrzygnięcie o opłacie za użytkowanie wieczyste powinno

zostać umieszczone w wyroku wydanym w postępowaniu o ustalenie wysokości opłaty za użytkowanie wieczyste. Powódka wskazała także na oczywistą zasadność skargi, wynikającą z naruszenia art. 77a ust. 2a u.g.n.

Jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Definicji tej nie odpowiada jednak żadne z zagadnień wskazanych przez powódkę.

Samodzielnej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie stanowi także zarzut przekroczenia na gruncie § 28 wspomnianego wyżej rozporządzenia granic delegacji ustawowej. Problem ten nie budzi jednak dostatecznie istotnych wątpliwości, by mógł uzasadniać rozpoznanie skargi kasacyjnej. Kwestionowany przepis rozporządzenia był przy tym stosowany w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego bez wyrażenia jakichkolwiek wątpliwości co do prawidłowości jego wydania (wyrok z dnia 3 października 2014 r., V CSK 1/14, nie publ.). O możliwości przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przesądza także drugi z problemów wskazywanych jako istotne zagadnienie prawne. Także ta kwestia nie budzi poważnych problemów interpretacyjnych, które wymagałyby osobnego wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy. Dotyczy to zwłaszcza kluczowej dla tego problemu kwestii konsekwencji, jakie pociągnęło za sobą stwierdzenie niekonstytucyjności art. 43 ust. 2 u.g.g. Problem ten – jak dowodzi obszerny wywód Sądu Apelacyjnego w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia – nie wywołuje zasadniczych i nierozstrzygalnych wątpliwości i może zostać rozwiązany w oparciu o ogólne reguły w zakresie czasowych skutków orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, z uwzględnieniem specyfiki relacji opartych na niekonstytucyjnej regulacji.

Oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja

taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występuje także potrzeba wykładni art. 77 ust. 2a u.g.n. Rozbieżności wskazywane przez skarżącą nie są na tyle istotne z perspektywy stosowania tej regulacji, by mogły samodzielnie uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Niezależnie od tego, formułowanie przez Sąd Najwyższy kolejnej wypowiedzi jest w tym wypadku niezasadne – biorąc pod uwagę fakt, że kwestia ta była już przedmiotem uwag w uzasadnieniach kilku orzeczeń Sądu Najwyższego (których istnienie dostrzega także skarżąca).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).